

MALMBO, m. 3. pl. — *bor*. En, som bor på någondera af Stockholms stads malmar.

MALMBERG, n. 3. Malmförande berg.

MALMBOKARE, m. 3. 1) Person, som bokar malm. — 2) Bokverk för malm.

MALMBROTT, n. 3. Ställe, der malm brytes.

MALMDRUS, m. 3. Drus (se d. o.), som innehåller malm.

MALMFYNDIG, a. 2. Som innehåller malm i stor myckenhet. *M. bergart*. — *Malmfyndighet*, f. 3.

MALMFÅNG, n. 3. 1) Erhållande af malm genom dertill använt arbete i grufvor, o. s. v. — 2) Rättighet att bryta, hämta malm i grufva, myr, o. s. v.

MALMFÄLT, n. 3. Fält, der malm brytes.

MALMFÖRÄNDE, a. 1. Som innehåller malm. *En m. bergart*. — *Syn*. Malmfyndig, Malmhaltig.

MALMGRYTA, f. 1. Gryta af malm (bem. 2).

MALMGÅNG, m. 2. (bergsbr.) Malmförande gång. *Jfr. Gång*.

MALMGÅRD, m. 2. 1) Gård på någondera af Stockholms stads malmar. — 2) (i allm.) Gård i en förstad.

MALMPROF, n. 3. Litet stycke af en malm, tjänande till prof derpå.

MALMSTAKE, m. 2. pl. — *stakar*. Ljustake af malm.

MALMSTEN, m. 2. Se *Malmstuff*.

MALMSTOCK, m. 2. Samling af malmer.

MALMSTRECK, n. 3. Se *Malmgång*.

MALMSTUFF, m. 3. Stuff (se d. o.), innehållande något slags malm.

MALMTRAKT, m. 3. Trakt, der tillgång på malm finnes.

MALMTUNNA, f. 1. Tunna, fylld med malm, eller som användes till uppfodring af malm ur en grufva.

MALMVÅG, f. 2. Våg, hvarpå malm väges.

MALMÅDER, f. 1. pl. — *ådror*. Malmförande bergart.

MALNING, f. 2. Förrättningen, då något males.

MALPLACERA, mallplacera, v. a. 1. (af fr. *mal*, illa, och *placer*, gifva plats) Sätta, ställa, anbringa på orätt ställe.

MALPROPER, mallpräp'r, a. 2. (fr. *Malpropre*) Osnygg.

MALSTRÖM, m. 2. pl. — *strömmar*. Vattenhvirvel, förorsakad af tvenne hvarandra mötande strömmar.

MALT, mållt, n. sing. Mältad säd. — Har sammansättningarna Korn-, Råg-, Hvetemalt.

MALTBAD, n. 3. Så kallas ett bad, då malt kokas tillika med badvattnet och får ligga deri under badet; äfv. då imman från en kokhet maldtekoct får uppstiga, såsom vid ett vanligt stolbad.

MALTDRYCK, m. 3. Dryck, beredd af malt, t. ex. öl och dricka.

MALTESERORDEN, m. sing. Se *Johanniterorden*.

MALTESERRIDDARE, m. 3. Se *Johanniteriddare*. *Jfr. Johanniterorden*.

MALTGRÖPE, m. sing. Gröpadt malt.

MALTQVARN, f. 2. Särskilt qvarn, hvarpå malt males, varande antingen en vanlig mjölkvarn eller mot hvarandra gående valsar.

MALVA, f. 1. Se *Kallost*.

MALVASIR, mallvasir, n. sing. 1) Ett gulaktigt sött vin, som har sitt namn af staden Na-

poli di Malvasia på halfvön Morea. — 2) Ett slags konstigt beredd muskatvin.

MALVERSATION, mallvärrsatschön, f. 3. (fr.) Otrogen förvaltning, underslef.

MALÄTEN, a. 2. neutr. — *et*. 1) Skadad af mal. — 2) (fig. fam.) a) Illa klädd, sluskig. — b) Mager, affallen.

MALÖRT, f. sing. Örtslägtet *Artemisia Allmän M.*, allmänt bekant art af detta slägte, vid byar, med gula blommor, besk smak och kryddaktig lukt. *A. Absinthium*. — *Ss. M-sblad, -sknopp*.

MALÖRTSDROPPAR, m. 2. pl. Beska droppar, tillredda af malörtsknoppar eller -blad med brännvin eller vin; nyttjas som läkemedel.

MALÖRTS-EXTRAKT, -- äcksträckt, n. 3. Se *Malörtsdroppar*.

MALÖRTSSALT, n. sing. Ett slags läkemedel emot frossor, gulsot m. m., som beredes af askan utaf malört, äfv. af några andra växters aska.

MALÖRTSVIN, n. sing. Vin, hvarpå malört fått stå och draga.

MAMELUCK, -- úck, m. 3. (af arab. *mamelik*, slaf) Mamelucker kallades fordom slafvar, födda af kristna föräldrar, men uppfödda i mohammedanska religionen, och hvilka utgjorde ett slags livvakt hos Egyptens sultaner. — *M-er*, m. pl. Ett slags byxor, som unga flickor bära.

MAMMA, f. sing. (Latinskt ord, som egentl. betyder: spene.) Benämning, som barn, isynn. inom de mera bildade klasserna, gifva sin moder.

MAMMON, mämmänn, nom. prop. m. 1) (egentl.) Rikedomens gud hos de forna Syrierna. — 2) (fig.) Jordiska ägodelar och rikedomar. *M-s träl*, en som trälär, för att vinna rikedom.

MAMMUTH, mämmutt, m. 3. Benämning på ett fornliden tillhörande däggdjursslägte af ofantlig storlek.

MAMSELL, mamssä'll, f. 3. (fr. *Mademoiselle*) Ogift fruntimmer af medelklassen.

MAMERING, m. 2. (skepp.) En segelduks-slanga för vattenledning.

MAN (a långt), m. 2. I. Det långa hår, som på vissa djur, t. ex. hästen och lejonet, nedhänger på begge sidor ifrån öfre delen af halsen. Har sammansättningarna Lejonman, Hästman. [Mahn.]

MAN (a kort), m. 3. o. 3. II. (Har i pl. regelbundet *Män*, någongång äfven *Männer*, vid räkning *Man*). 1) Betyder ursprungligen Menniska, t. ex. i Ragnar Lodbroks Saga: *Hiltu þeir einn man, ok var lat kelling*. Deraf orden Mankön, Mangård, Manhem, Mandom. Bibehåller sig ännu i vissa talesätt, såsom: *M. emellan, från m. till m.*, från den ene till den andra, bland folket, t. ex.: *Det ryktet går m. emellan. Det är i hvars m-s mun, alla tala derom. På m., till m-s, för hvar man, på hvar mans räkning, t. ex.: De finga 100 Rdr på m.* (Fam.) *Dödens m.*, se *Dödens barn* (under *Död*). (Kollektivt i sing.) *Menige m.*, det ringare folket. — 2) Person af mankön, i dess kraftfulla ålder, d. v. s. ifrån ynglingålderns slut. *Män och qvinnor. En gammal m. Gift m. Äkta m. Jag har aldrig sett den m-nen. En stor m. Andra, tredje m. M. efter m. ell. m. för m.*, en man i sender. *Strida, fäkta m. emot m.*, en emot en. *Gå m. ur huse*, mangrant gå ut emot fienden. (Lagt.) *God m.*, skiljeman, ombud, ombudsman, utredningsman, syssloman i konkurs. *Gode män*, äfv. värderingsmän. (Fam.) *Han är min m.*, honoth tycker jag om, håller jag mig till; han är just